

Celei mai aproape

Ion Minulescu

De ce-ți sunt ochii verzi -
Coloarea wagnerianelor motive -
Și părul negru ca greșeala imaculatelor fecioare?
De ce-ți sunt buzele pătate de violete trecătoare?
Și mâinile de ce-ți sunt albe ca albul tristelor altare
Din Babilon,
Și din Ninive?

De ce, când plângi,
În plânsu-ți moare o-ntreagă lume de petale
De trandafiri,
De chiparoase,
De nuferi albi
Și crizanteme?...
De ce, când plângi,
Cu tine plânge tristețea blondelor opale,
Iar torțele aprinse-n umbra castelelor medievale
Se sting suflate ca de groaza demoniacelor blesteme?...
De ce, când cânti,
Cu tine cântă un infinit de armonii
Ce năvălesc tumultoase
Din golul zărilor,
Din astre,
Din zborul păsărilor albe,
Din fundul mărilor albastre,
Din lumea morților,
Din lumea părerilor de rău târzii?

Și când stai ochi în ochi cu-amanții - poeți

Ce-ți cântă ochii,
Părul
Și buzele -
Când te-nfioară cuvintele ce n-au fost spuse,
Când in penumbra violetă a trioletelor apuse
Pui într-o cumpănă Minciuna
Și-ntr-altă cumpănă-Adevărul,
De ce te pleci spre cel mai tânăr dintre poeți,
Și-i strângi cu sete
În palme capul,
Ca-ntr-o gheară de vultur însetat de sânge,
Și dinții tăi
De ce-i pictează, în rozu-obrajilor, motive

Asiriene,
Din poemul trăit de sfintele poete
În noaptea-altarelor păgâne
Din Babilon
Și din Ninive?...